

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidsste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar 1872. Pris: 6 Sk. pr. Ex.

Evangeliets Gjengivelse.

Tale af Eldste Orson Pratt i Salt Lake City
den 10de Decbr. 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Seg har i Estermiddag ikke valgt nogen Tegn at tale over af den Grund, at ingen har hvilet paa mit Sind, men ved Herrens Vandts Bistand vil jeg tale hvad som helst, der i Dieblifiket indgives mig. Hvad jeg skal tale om, veed jeg ikke, men jeg vil alvorligt anmode alle tilstedevarende gode Folk om deres Tru og Forben, at Herren muligen vil udøse sin Vand rigeligt over os.

Det forbauser Storsteparten af den civiliserede Verden, at saamange Tusinder af een Træ have samlet sig i Nordamerikas Indre imellem Klippebjergene. Verden satter ikke Varsagen til denne storartede Indsamling og ligesaa lidt Hensigten dermed. Det har ikke alene vakt Opsigt i den amerikanse Nation, men blandt alle Nationer, denne Udvandring fra alle Dele af Borden, denne Meden tilsammen i det Inderste af Amer-

rka i en Egn, som fra et menneskeligt Standpunkt betragtet tilsyneladende var den usfordeelagtigste af alle, der kunde vælges. Man undres over, hvad der kan beraage Folk til at forlade deres Fædreland, deres Hjemstavn, deres Slægtninge og Venner og begive sig paa en besværlig Reise over Havet til et nyt Land, og naar de komme did fortsætte Reisen Tusinder af Mile ind i en uindbydende Ørken. Ja, dette er i Sandhed besynderligt, naar man overveier det.

Men jeg vil her gjøre den Bemærkning, at det ikke er nogen menneskelig Indsydelse, der har fremfaldt dette store Særsyn. Intet Menneske er Ophav til denne store Folkevandring til Utah. Om I skulle betvivle hvad jeg siger, saa lad hvilket som helst andet Samfund påtage sig at udføre en lignende Gjerning, og see saa hvad der kunde udrettes, trods

al deres menneskelige Biisdom, Evne og Talent. Tag alle de Lærde, som findes i Verden, lad dem slutte sig sammen, og udfend de dygtigste og talentfuldeste Lærlere iblandt dem til Nationerne, og lad dem anspænde hver en Evne, Gud har stjænket dem, og see saa, om de formaae at udrette noget Saadant, som vi see her for vores Dine. Det lader sig ikke udsøre; vi have ingen Beretning i Verdenshistorien om, at noget religiøst Samfund er bleven indsamlet fra alle Nationer til eet Sted siden Frelserens Dage.

Ønske I at vide Aarsagen til denne store Indsamling? Ønske I at vide, hvilken stor Indflydelse det er, som har gjort sig gjældende over dette Folk? Jeg skal sige Eder det. Det er fordi Gud i Himlen har talt til Jorden i disse vores Dage; det er hele Hænigheden. Det er fordi han har sendt Engle til Mennesker paa Jorden, det er fordi Herren ved sine himueliske Sendebud og ved sin egen Rost har kaldet og udsendt sine Ejendomme til Menneskeslægten med et Budstab, der paa een Maade er vigtigere end hvilket som helst tidligere, et Budstab, der skal berede Veien for hans Sons anden og herlige Tilkomst.

Men hvad har denne Indsamling at bestille med Beredelsen for Kristi Komme? Kunde I ikke, siger En, blevet hver i sit Land og dog beredt Eder lige godt? Jo, hvis Gud havde besalet os at blive, hvor vi vare, havde det været fuldkommen ret; men hvis Gud har besalet, som vi paastaae han har, at hans Hellige skulle samles sammen til Et, da kunde vi ikke blive beredte for Kristi Komme uden ved at adlyde hans guddommelige Besaling. Det Hele dreier sig altsaa om dette Punkt: Har Gud givet nogen Besaling i Anledning af denne Sag? Har han virkelig beordret denne Indsamling? Har han givet nogen Åabenbaring i det 19de Aar-

hundrede? Har han sendt Engle til Jorden i vor Tid? Hvis han virkelig har, da er dette Værk, som kjendes under Navnet Mormonismen, Forberedelsen for Guds Sons Komme. Men har han ikke talt fra det Hoie, da maa absolut et lignende Værk blive oprettet engang i Fremtiden af et andet Folk, thi en saadan Gjerning er klart og tydeligt forudsagt af Oldtidens Profeter for Aartusinder siden. Hvis vi altsaa ikke ere det Folk, som opsylder disse Profetier, da maa et andet Folk blive opreist herefter under lignende Omstændigheder, for Guds Son kommer fra Himlene for at regiere som Kongers Konge og Herrers Herre paa Jorden.

Meget er blevet sagt om Kristi Rejgjering her paa Jorden for en Tid af tusind Aar. Den første Profeti, jeg vil omtale, findes i Johannes' Åabenbaring 14de Kapitel. Den er ofte blevet anført i Lobet af de sidste 41 Aar af mine Troeskæller, men den er af saa stor Vigtighed og vedkommer denne Generation saa noie, at jeg aldrig bliver træt af at gjentage den. Johannes saae i et Syn paa Den Patmos Menneskens Son sidde paa en hvid Sky med en sharp Segl i sin Haand, isort Magt og Hærlighed; han saae tillige Engle, og en af disse raabte til ham, som havde det starpe Sværd i sin Haand, at han skulle gaae ud og hoste Jorden, thi Tiden at hoste er kommen. Her var der en Antydning af Kristi anden Komme; men forud for denne skulle en Forberedelse gjøres, hvis Bestaffenhed er bestreven i det samme Kapitel. Denne Forberedelse er det, som jeg vil henlede Eders specielle Ævnærskomhed paa.

Det var hverken mere eller mindre end en Engel, som skulle flyve gjennem Himlene, et virkelig Sendebud — ille et Aandesyn eller noget Lignende, som

man kan aandeliggjøre og bortræsponnere efter Godtbesindende; ei heller en elster anden stor Mand, som skulle opreises her paa Jordens, men en Engel. „Sæt saae en anden Engel flyve gjennem Himmel;“ det var altsaa ikke en Person, som skulle opreises og prædike her paa Jordens; ei heller skulle denne Engel flyve omkring blandt Menneskene paa Jordens, men han skulle flyve gjennem Himmel.

Hvilket Budstab, skulle denne Engel bringe, og hvem gjaldt det? Johannes siger, at denne Engel bragte det evige Evangelium, der skulle prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Omfatter ikke dette alle Mennesker paa Jordens? Jo i Sandhed. Hvad Andet stod i Forbindelse med dette Evangelium, som skulle forkyndes saa viden om? Hvilkten anden Profeti blev udtalt ved samme Leilighed? Jo, den samme Engel forkyndte, at Guds Domstime var kommen. Men Evangeliet skulle dog gengives til Jordens først, forinden Guds Dom ramte Nationerne. De skulle først høre det, de skulle først advares og maae først have Leilighed til at annehmen det himmelsendte Budstab, og bagefter, naar de have forlæst det, skal Guds Domstime komme.

Af disse Profetier lære vi for det Første, at naar Evangeliet atter bliver gjengivet til Jordens Indbyggere, skal det ske ved en Engel; for det Andet, at naar det er gjengivet paa denne Maade, skal det forkyndes for alle Folk paa Jordens uden Undtagelse, og for det Tredie, at Guds Domstime skulle følge umiddelbart efter dette evige Evangeliums Forbindelse.

Leg nu Mærke til, hvad der er forudsagt i det følgende Vers. Johannes siger: „Og jeg saae en anden Engel følge ham.“ Der var altsaa to Engle: den første skulle bringe Evangeliet og prolla-

mere Fred til Jordens Beboere, samtidig den derpaa kommende Dom; den anden Engel havde intet Fredsbudstab at forkynde, hans Proklamation løb: „Den er salden, den er falden, Babylon den store Stad, thi den harer givet alle Hedninger (Nationer) at drikke af sit Hærteries giftige Vin.“ Heraf erfare vi, at en vis Magt, betegnet ved Navnet Babylon den store, vil hjemfalde til Undergang, efterat Evangeliet, Engelen bragte, var bleren forkyndt. En tredie Engel fulgte derefter, som erklærede, at Alle og Enhver, der ikke vilde annehmen Sandhedens Budstab, skulle neoskyrtes i evig Straf og Pine. Efterat Johannes har omtalt disse tre Engles Mission, da først beretter han om Guds Sens Koniske, hvormi jeg allerede har talt.

Vi, de Sidste Dages Hellige, have dette Budstab at forkynde, og vi vidne derom i al Trimodighed. Ja vi bevidne for Himmelene, og vi bevidne for al Jordens i Gud den Almægtiges Navn, som sendte os, i Jesu Kristi Navn, som gjenlostede os, at den første af disse Engle er kommen, at det 19de Aarhundrede er den begunstigede Tid, i hvilken Gud har opfyldt denne gamle Profeti. Gud har i Sandhed sendt denne Engel, og da han kom, aabenbaredes han os det evige Evangelium.

Men jeg veed, hvad de tilstedeværende Fremmede nu tænke i deres Hjerte. De tænke udentvivl: men vi have jo det evige Evangelium i denne Bog (Taleren løfter det nye Testamente), og vi have jo havt det i over atten hundrede Aar, og folgelig hvad Nødvendighed var der for at saae det gjenbragt ved en Engel, naar vi allerede havde det? Hvad som er frevet i det nye Testamente angaaende det evige Evangelium, kan ikke være meget tydeligt, det kan ikke være, som det først blev aabenbaret; som Bevis her-

paa behøver jeg kun at nævne de fem eller sex hundrede forskjellige Selskter, der alle ere grundede paa denne selv samme Bog, som I sige indeholder Evangeliets Fylde. Hvorfra stammer al denne Uenighed? hvorfra al denne Meningssorskjel? Hvorfor troer en Selsk f. Ex. paa Barne daab, en anden paa Overselse, en tredie paa Neddyppelse, en fjerde at Daaben er heel unødvendig, en femte at kun de skulde døbes, som sige, de forud have følt Syndernes Forladelse, medens efter Andre troe, at Daaben er til Syndsforladelse? Siger ikke alle disse Religionsbe hændere, at de have grundet deres Tro paa det nye Testamente, som efter deres Opfattelse indeholder det evige Evangelium? Heraf kan man lettelig see, at der maa findes en Mangel esteds.

Vi ville etter henvende vor Oprørersomhed paa det evige Evangelium, Engelen skulle bringe. Hvad kunde man vente, naar Engelen kom? Kunde man ikke med Billighed vente, at naar Gud virkelig sender en Engel fra Himlen med Evangeliet, han da vil gjøre det paa saa tydelig og fastelig en Maade, at der ingen Missforstaelse kan herske med Hensyn til dets Ordinancer og Principer? Det er idetmindste hvad jeg skulle vente. Aarsagen, hvorfor disse Ting ikke ere saa tydelige i det nye Testamente nu som før, er den, at det nye Testamentes Manuscripter i Aarhundredernes Løb ere blevne affrevne og omstrevne af uinspirerede Mænd og paa denne Maade overlevere fra Slægt til Slægt. Mange af disse Afstrivere vare udentvist oprigtige og sandhedskjærlige Mænd, men i Tidernes Løb have de gjort sig skyldige i mange grove Forvanskninger af Leglen, jeg mener af Originaltexten, af den græske Text; og det samme gjelder om den hebraiske hvad det gamle Testamente angaaer. Disse græske og hebraiske Ma-

nuscripter, som saaledes have gaaet fra Haand til Haand, Slægt efter Slægt, og ere blevne kopierede og forandrede mere eller mindre, ere tilfisht komme i de seneste Generationers Hænder i en saadan Tilstand, at de ere indbyrdes meget afvigende og modstridende. Nutidens berømteste Erkebiskopper og Biskopper og andre Lærde, som have samlet sammen Tusinder af disse gamle Manuscripter og sammenlignet det ene med det andet, have afgivet den Erklæring, at der findes hundrede og tredive tusind forskjellige Læsemaader af Originaltexten. Ikke blot en forskjellig Læsemaade af et eller to Vers, men af Originaltexten til det gamle og nye Testamente tagen som et Hele.

Da Kong Jakob paa sin Tid kaldte en stor Mængde Lærde til at oversætte Bibelen paa Engelsk, samlede disse Mænd alle de Manuscripter, som vare til at opdrive. Ved at undersøge dem kunde de naturligvis ikke sige, hvilket var det rette; Det ene stred mod det andet i de tusinde Steder. Uden Inspiration kunde de aldrig afgøre, hvilket var korrekt, men de gjorde det bedste, de forstod — man kan ikke dable dem for de forefundne Fejl; de vare udentvist sandhedskjærlige Mænd, de samlede disse Manuscripter og oversatte dem efter den Kundstab, de havde om Originalsprøgene. Herfra striver sig vor nuværende autoriserede engelske Bibel — Kong Jakobs Oversættelse, som den kaldes.

Naar jeg gjennemlæser denne Bibel, undrer det mig, at den er saa korrekt, som den er, naar man betænker den Masse Modsigelse, der findes i Originaltexterne. I det Hele taget er Meningen ikke blevet meget forandret, men dog blevet forandret nok til at afføde al den Forvirring og Splid, som nu eksisterer i Kristenheden; thi alle de nuværende Selskter have allesammen grundet

deres Tilværelse paa den samme Bibel, paa den samme Tegn.

Hvad er man altsaa berettiget til at vente, naar Gud sender saadan en Engel til Jorden? Mon om han vil sende os en forvirret Masse af Noget, vi ikke kunde forstaae? Nei, den sunde menneskelige Fornuft vilde svare, at Sandhedens Gud vilde sende et fuldkommen tydeligt og bestemt Budstab, der ikke kunde mistydes af dem, der virkelig onspe at kende den rette Vej. Saaledes er ogsaa Fak-tum i Sagen.

Jeg holder her i min Haand en Optegnelse, der indeholder mere Læsning end det nye Testamente, og denne Bog blev fra Begyndelsen til Enden streven ved guddommelig Abenbaring og indeholder Verdenshistorie, Profetier og Evangelium. Den blev skrevet paa Guldblad af Profeterne blandt Urindbyggerner af dette Land, hvilke nedstamme fra en Green af Israels Huus. Vi erfare af disse Optegnelser, at Kristus efter sin Opstandelse og Himmelfart i Palæstina Land nedsteg paa det amerikanske Fastland og underviste Folket her flere Gange og overleverede dem det evige Evangelium ukunstlet og fatteligt. Han besalede dem at nedskrive dette Evangelium paa de Tavler, hvorpaa de indgraverede deres Historie, og som vare gaaede i Aar til dem fra Fædrene i cirka sekhundrede Aar.

Denne Bog underretter os tillige om Evangeliets Forkryndelse iblandt Amerikas Urindvaanere; at Herren opreste tolv Apostler eller Disciple iblandt dem, hvilke præbikede det Evangelium, som Guds Son personlig lærte dem. De forlyndte dette Evangelium vidt og bredt paa den vestlige Halvkugle, det vil sige hvad vi nutildags kalde Nord- og Sydamerika; de oprettede Guds Kirke og Rige paa dette vestlige Fastland, og Mil-

lioner af Befolningens annammede Evangeliet.

Disse Urindvaanere holdt Optegnelser iblandt sig om dette Fak-tum i 384 Aar efter Kristi Fodsel. Profeten Mormon havde disse Optegnelser i sin Forvaring, og efter at han havde gjort et fort Udtog deraf paa andre Tavler, overlod han denne forkortede Optegnelse til sin Son Moroni, som ligeledes var en trofast Herrrens Profet, men de øvrige Optegnelser nedgrov han i en Høi i den Deel af Landet, som i vores Dage kaldes Staten New York.

Moroni oplevede at see sin Nations Undergang, han saae dens fuldstændige Udryddelse ved Lamaniternes Haand, der var en anden Green af Israels Huus og dengang en mægtig Nation. Nephiterne eller den Nation, der havde haft disse Optegnelser i sin Eje, blev ubryddede, og Moroni maatte flyve fra Sted til Sted og skjule sig i Huler og Slove for at frelse sit Liv. I Aaret 420 efter Kristus nedgrov Moroni de ham betroede Tavler tilligemed Urim og Thummim, et helligt Instrument, som Seerne benyttede paa dette Kontinent.

Ikke blot Moroni, men mange tidligere Profeter havde forudsagt, at disse Optegnelser skulle i de sidste Dage atter bringes for Lyset ved Hjælp af hellige Engles Betjening, samt at de skulle bringes frem i den Hensigt at berede Veien for Kristi anden Tilmommelse. Dette er derfor den Bog eller det Evangelium, som Johannes saae Engelen bringe tilbage til Jordens Beboere i de sidste Dage; dette er den hellige Bog, som indeholder det evige Evangelium, aabenbaret ved Engelen; dette er den hellige Bog, som Gud besalede sine Ejendomme at plubliserer for Jordens fire Hjørner som et Bidnessbyrd for alle Nationer inden Menneskens Sons Komme; dette er den

hellige Bog, som indeholder vor Herres og Grelsers Jesu Kristi Ord, som han talte til Folket paa dette amerikanske Kontinent, da han aabenbaredes sig her; dette er den hellige Bog, som skal gaae ud som en Advarsel til al Verden for Kristus kommer i sin Hærlighed. Hvis Menneskenes Born annamme den, vil det være til deres Belsignelse; hvis de ikke annamme den, da vil Guds Ord, forkyndt ved Johannes den Aabenbarers Mund, vorde opfyldt: Guds Domstime vil komme over dem.

Wil Annammelsen af denne Bog afsatte al den herstende Splid og Uenighed med Hensyn til Jesu Lærdomme? Wil den kunne udjævne Meningsforstjellen mellem de forskjellige Troessamfund? Jeg svarer ja, thi to forskjellige Troessystemer kunne ikke grundes paa de Lærdomme, den indeholder. Hvorfor ikke? Fordi Lærdommene ere saa tydelige i ethvert Punkt, at det er helt umuligt for Nogen med fund Fornuft at misforstaae, hvad i den er givet. Dersor see vi ogsaa, at hvad man med god Grund kunde vente, naar Engelen kom, er steet: vi have erholdt en Lærdom saa sund og letsattelig, at menneskelig Klogt og Spidsfindighed førmaae ikke at forvanse og fortolke den, saa at det kan faae Skin af at være to eller flere forskjellige Lærdomme.

Lad os f. Eg. tage Daabens Ordinance, hvad figer Mormons Bog om den? Da Jesus besøgte Nephiterne paa dette Fæstland efter sin Opstandelse, beklært han dem i sin Naade om, hvorledes denne Ordinance skulle udføres, thi de havde ikke haft Anledning til at se, hvorledes man dobbelte i Palestina. Han sagde til dem, at de først skulle troe paa ham og omvende sig fra alle deres Synder og blive som smaa Born, og dernæst blive dobbelte til Syndernes Forladelse, og derefter skulle de faae den Hel-

lig-Aland. For at vise dem, hvorledes denne Ordinance skulle udføres, figer han til dem: Hvo, som omvender sig fra sine Synder og ønsker at vorde dobbelte i mit Navn, ham skulle jeg dobe paa denne Maade: Jeg skulle gaae ned og staae i Vandet, og jeg skulle nedlade ham under Vandet og bringe ham op igjen ud af Vandet, og derefter skal han annamme den Hellig-Alands Gave. Han forklarede dem tillige, hvorledes denne Aland skulle meddeles den Dobte, nemlig ved Hænders Paalæggelse.

Kan man vel paa Ord saa tydelige som disse danne sig forskjellige Troessbefjendelser med Hensyn til den rette Dobemaade? Nei, det er umuligt. Den her betegnede Dobemaade kan hverken fortolkes som Bestenkelse eller Overførsel, men kun som Neddyppelse; heller ikke kan man udlede heraf, at Menneskene skulle først annamme den Hellig-Aland eller „Naaden“, og derefter blive dobbelte; men „border dobbelte i mit Navn til Syndernes Forladelse, og saa skulle jeg faae den Hellig-Aland.“

Maaesse en eller anden af de Fremmede vilde sige: „Ja, vi indrømme, at Dereß Argument er ret, hvis Gud virkelig har givet nogen saadan Aabenbaring; jeg vil endvidere indrømme, at ogsaa i andre Lærepunkter er Eders Bog ligesaa tydelig og bestemt; men Spørgsmålet er: er Mormons Bog virkelig en guddommelig Vabenbaring? hvad Beviser har De for dens guddommelige Troverdighed? Jeg veed nok, De stoler paa Joseph Smiths Vidnesbyrd, at De troer, at Engelen aabenbaredes sig for ham og gav ham Mormons Bog, at han oversatte dens Indhold ved Urim og Thummim; men dette er ikke tilstrækkeligt for os.“

I mene altsaa, at dette vort Vidnesbyrd hviler ene og alene paa hans

Ord? Sæt, at det virkelig var saa — har deu Almægtige aldrig tilforn domt Verden paa een enkelt Mands Bidnesbyrd? Jo undertiden har han. Han var ved at domsælde den store Stad Ninive paa een Mands Bidnesbyrd, nemlig Jonas'8. „Om syrrelyve Dage skal den store Stad ødelægges“, sagde Jonas. Denne Mand var helt modfalden, fordi Herren kun sendte eet Bidne med saadant et Budstab, ja han var saa forknyt, at han endog bad Folkene at kaste ham overbord, thi han vilde foretrække Døden. Dette gjorde de. Herren havde nemlig reist en Ørkan, saa alle Mand ombord blev bange, og ifolge deres Traditioner troede de, at en eller anden Ubærdig maatte være iblandt dem. Jonas sagde, at han havde forlæst Herrens Besaling, og hvis de blot vilde kaste ham overbord, vilde Stormen stilles. Men Herren havde bestillet en Fisk til at opsluge Jonas og derefter at udspye ham paa Strandbredden. Herrens Ord stete atten til ham, beslende ham at gaae og opfylde sin Mission. Han gif og prædikede for Ninive og forkyndte dens Indvaanere hvad Herren havde isinde at gjøre. De ombendte sig deraf i Sæ og Aste, fra Kongen af ned til Bettleren — Alle omvendte sig fra deres Synder, og Herren havde Medynt med dem og sparedem paa Grund af deres Omvendelse.

Hvad vilde Folgen blevet, hvis de havde forlæst denne ene Mands Bidnesbyrd? Rimeligtvis deres Undergang. Istedetfor at omvende sig, kunde de have sagt: vi troe ikke paa den Historie, Jonas fortæller os, at Gud har sendt ham til os, at en Hvalfisk har slugt ham og senere udspyet ham ifolge Guds Besaling. Hvad bryde vi os om det? Manden er jo forrykt, han er gal, han er sindssvag! Om de havde tænkt eller sagt saaledes,

vilde de uidentvivl blevet udryddede og deres Stad ødelagt; folgelig Gud anseer sig for berettiget til at domme Menne-sene paa een Mands Bidnesbyrd.

Men undertiden nedlader han sig til at sende flere Vidner. Vi have saaledes fire Vidner, hvis Skrifter ere næaede ned til vore Dage, om Jesu Kristi Opstandelse — en af de allervigtigste Begiven-heder, som nogensinde have fundet Sted i Verden. Kun fire Mænd, som saae Jesus efter hans Opstandelse, have vidnet derom i det nye Testamente. O, siger man, vi have mange flere end fire! Det troer jeg neppe; jeg kan kun finde fire, som have skrevet derom. Ingen Kvinder have skrevet om, at de saae ham, thi der findes ingen Kvindes Epistel eller Beretning i det nye Testamente. Jeg betvivler aldeles ikke, at nogle af Kvinderne paa hin Læd vidnede om Jesu Opstandelse, men vi have intet Skriftligt derom fra deres Haand. Fire af det nye Testamentes Skribenter saae Jesus efter hans Opstandelse, og hele Kristen-heden i vor Tid troer, at Kristus opstod fra de Døde, fordi disse fire Mænd vidne derom.

Men siger ikke Paulus, at han blev seet af ham og senere ved en vis Leilighed af semhundrede Brødre paa eengang? Jo, vi formode, at han har sagt saaledes, fordi Forsetteren af Apostlernes Gjerninger siger, at Paulus har sagt det, men hele dette Bidnesbyrd hviler paa denne Forsatters Ord alene, hvis Navn man antager er Lukas. Lukas siger, at Paulus saae Jesus; Lukas siger, at han senere blev seet af semhundrede Brødre, eller rettere sagt, han siger, at Paulus sagde saaledes. Altcaa, saadant et stort og vigtigt Faktum som Guds Sons Opstandelse hviler kun paa fire Mænds Bidnesbyrd, og disse ere forlangst døde. Man kan ikke udspørge dem, man kan

ikke prøve dem ved Diskussion, om deres Bidnesshyrd er sandt, man kan ikke gaae til dem og saae en detailleret Beretning om Biomstændighederne ved denne Sag; nei, man maa tage tiltakke med fire Mæneds Udsagn, hvilke ere dode og borte for en 1200 Aar siden, og dog troe I deres Bidnesshyrd; det samme gjor jeg og alle de Sidste-Dages Hellige.

Et andet Sted staer der strevet i det nye Testamente, at Jesus engang skal have sagt, at ved to eller tre Bidners Mund skal enhver Sag stadfæstes. Er det virkelig Tilfælde? Er to eller tre

Bidner nok til at domme hele Menneskeslægten og leve den uden Undskyldning? Ja, Jesus siger saaledes. Dette seer man ogsaa Stadfæstelse paa i Syndflorens Dage. Noah, Sem, Ham og Japhet vare de eneste Bidner, som forkyndte hin Slægt om den forferdelige Straffedom, der forestod, hvis de ikke ombendte sig. Menneskene annammede ikke dengang disse fire Mæneds Bidnesshyrd, og folgelig omkom de i Floden. Gud dommer altsaa Verden efter det Antal Bidner, som han finder forgott. (Fortsættelses.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Vi optage følgende Bemærkninger fra „Ogden Junction“:

Forslaget at optage Utah i Unionen som Stat synes at blive gunstigt optaget af de mere fremragende Senatorer og Repræsentanter i Washington, saavel som af den indflydelsesrigeste Deel af Presseen. Stemningen blandt Folket i Amerika er i Almindelighed, at hidtidige polygamistiske Egteskaber skulle legaliseres, men fremtidige polygamistiske Egteskaber forbrydes ved Lov. I denne Henseende vil man vel sagtens tillade Befolkningen i Utah at hætte sin Mening. Det synes at være blevet næsten en Skit, naar Utahs Sager tages under Behandling, at Statsmænd og Skribenter ville afgjøre ethvert Spørgsmaal, uden at tage mindste Notits af Utahs Borgeres Mening. Men i dette Tilfælde vil man da blive nødt til at raadsfore sig med dem, og vi forvente, at en Røst skal lyde fra disse Bjerge til Jordens yderste Grænser — en Proklamation af Principer, som ere udgaaede fra Jehovah og som endnu ville blive annammede af de Gode og Edle i ethvert Land paa denne Klode.

Hvilken Vending de politiske Begivenheder end ville tage med Hensyn til „Mormonismen“, een Ting er vist; den vil udspredes vidt og bredt og vinde Hævd i sin store Mission som Verdens Forælder. Der vil blive gjort fortvivlede Anstrengelser af frasaldne Mormoner og Embedsjægere, hvis Lævevei staer i Fare, paa at hindre Utahs Optagelse som Stat, men deres rænkefulde Anslag og egoistiske Kneb vil kun være som Straa i Veien for det Folk, hvis Maal er Frihed og Hæder.

Naar Dagen kommer, da vor Statskonstitution skal tages under Drøftelse, lad os da lægge en viis og retskaffen Plan for vor Politik, og vi haabe, at „Mormonerne“ ville optræde med den Sindighed, Enighed og Energi, som allerede har gjort dem saa navnkundige i hele Verden.

Korrespo ndance.

Amerika.

St. George, Utah,
den 11te Decbr. 1871.

Eldste George Reynolds, Liverpool.
Kjære Broder.

Den 20de November forlod jeg i Selskab med flere denne By paa en Tour til Settlementerne ved Rio Virgin Floden. Vi passerede gjennem Washington, Harrisburg, Leeds og Tokerville og raaede heldig Virgin City, hvor vi afholdt Førsamlinger. Vi havde ogsaa en god Førsamling i Rockville, derfra vendte vi tilbage til Virgin City og fortsatte dernæst Reisen til Hoisletten ved Windsor Castle Kilden i Arizona, hvor vi ankom den 23de Novbr. Næste Morgen fortsatte vi vor Reise gjennem Cottonwood Bjergpasset til Long Valley, omtrent 30 engelske Miil, den halve Veilængde gjennem dyb Sand.

I Mount Carmel og Glendale afholdtes Førsamlinger, der var lærerige og opmuntrende for de Hellige. Befolkningen i denne Dal bestaaer hovedsagelig af Sodstende, der brød op fra deres Settlementer ved Muddy Floden, for at slippe fri for de høie Slatter Staten Nevada paalagde dem, og som efterlod sig Frugterne af flere Aars Arbeide og Flid. De havde hostet noget Mais den sidste Sommer, endført Græshopperne havde ødelagt den tidlige Grode og Græsgange, hvad der var tilfælde i alle Settlementerne i det sydlige Utah. Ikke desto mindre ere de Hellige ved godt Mod og haabe paa Fremtiden.

Denne Egn omkring Rio Virgin Flodens Udspring bestaaer af godt Agerland og paa Hojderne er der gode Græsgange, Brænde og Tommer i Overslodighed. Der findes tillige gode Steenbrud

og det tegner til, at der findes Kul omtrent midtveis mellem Settlementerne.

Den 27de Novbr. hørte vi til Kanab City, 25 Miil, og afholdt Førsamling samme steds om Aftenen. Denne By er beliggende i en Boining af Bjerget ved Mundingen af Kanab Creek Kanyon og har en fortinlig Udsigt over hele Landet saalangt som til Bueffin-Bjergene, gjennem hvilke Colorado Floden løber. Her har man unaadelige Strækninger af de herligste Græsgange. Kanab er det indianiske Navn for Piil, der vøger langs Bækkenes Brædder.

Telegraflinien er blevet forlænget fra Tokerville til Rockville og derfra over disse Hoisletter til Kanab City. Den 28de reiste vi til Windsor Castle Ranch og paa Tilbagevejen overnattede vi hos A. P. Winsor, som fører Opsyn dersteds. Næste Aften leirede vi os ved Shadow Rock; den 30te begyndte vi Nedstigningen fra Hoisletterne, satte over Rio Virgin Floden, tæt ved Harrisburg og ankom til St. George omtrent Kl. 5 om Estermiddagen, efterat have tilbagelagt i det Hele en Strækning af 250 Miil.

Den 31te dennes gjorde vi atter en Tour i sydlig Retning ind i Arizona for at bestemme den ny Vei over Hurricane Ledge og kom tilbage den 9de. Eldste Joseph W. Young har affuldet Grænselinien mellem Utah og Arizona. Vi have undersøgt et Pas i Bjergene omtrent 6 Miil fra Fort Pierce og 20 Miil fra St. George, hvor en bedre Vei kan anlægges, og som tidlige bliver ti Miil kortere end den nuværende til Colorado Floden.

Min Helbred er god, og det samme er Tilfælde med Broder George A. Smith og de øvrige Brødre, som tilbringe Vin-

teren med os i denne Egn. Vi besøge Settlementerne, opmuntre de Hellige, ud-
vørste Landets Resourcer og opføge sikre
Hvilesteder for de Hellige mellem disse
majestætiske Bjerges Gjemmer.

Beiret er meget behageligt om Da-
gen, men Møsterne ere folde. Tempel-
arbeidet strider godt frem hersteds; der
bliver i denne Tid lagt Tag paa det nye
Tabernakel og Folket har travlt med sine
Haver og andre Arbeider, der henhøre til
Marskiden.

Bedene Gud at velsigne Dem i
Deres Arbeide forbliver jeg Deres Bro-
der i Evangeliet.

Brigham Young.

Danmark.

Kjøbenhavn, den 25de Januar
1872.

Præsident N. Peterson.
Kjære Broder.

I Haab om, at det muligen kunde
interessere nogle af „Stjernens“ Lesere,
tillader jeg mig at sende Dem følgende
korte Skitse om Tilstanden i Kjøbenhavns
Konference.

Sondagen for Nytaar overværede jeg
et Greenmøde paa Nordvest-Sjælland,
hvor endel Hellige og nogle
Fremmede havde indfundet sig. At domme
efter den Aand, der tilkendegav sig
baade hos Missionærerne og vores Sø-
skende under mit korte Ophold paa denne
Egn, maa jeg sige, at Tilstanden var
god. Brodrene syntes at være fulde af
Liv og meget ivrige i at udsprede Lyset
iblandt vore Medmennesker, hvilket bevi-
stes derved, at ikke saa saa Fremmede be-
søge vores Forsamlinger i den senere Tid.
Dette har naturligvis ogsaa sat „Leie-
svendene“ i Aktivitet, og de anvende de-
res Indflydelse til at advare Folket for
de Sidste Dages Hellige.

Fra denne Green tog jeg en Fodtour
til den nærmestliggende, nemlig Vest-
sjælland, som er den største Green i
Konferencen, med Undtagelse af Kjøben-
havns By. Stemningen der var meget
livlig, og der er større Udsigt til Vær-
lets Fremgang i denne Green end i no-
gen anden. Forsamlingerne ere godt be-
søgte af Fremmede, der med Opmærksom-
hed lytte til Brodrenes Bidnesbyrd; man
mærker heller ikke noget til den Oprør-
aand og Forstyrrelseslyst, som var saa
almindelig i tidligere Dage. Der dobes
ikke saa faa i denne Green; Missionærerne
ere nidskære i deres Virksomhed
og det lokale Præstedomme understøtter
dem efter bedste Evne. Efterat have af-
holdt flere Forsamlinger her, samt besøgt
mange af de Hellige og Fremmede, begav
jeg mig til

Sydsjælland, hvor jeg lige-
ledes fandt alt i sin Orden, og en Op-
vækelse synes at have fundet Sted blandt
de Hellige. Fremgangen blandt de Frem-
mede er ikke stor paa denne Egn, da vi
kun have en Eldste der for Dieblifket,
hvis Tid er deelt mellem de Hellige og
Fremmede. Ogsaa her overværede jeg
flere gode Forsamlinger og efter en Uges
Ophold fortsatte jeg Touren til

Lolland og Falster. Mis-
sionærerne der have de bedste Forhaab-
ninger om Sandhedens Udbredelse og vente
inden ret længe at kunne høste Frugter
af den udsaaede Sæd. Brodrene ere
fulde af Liv og Ewer, endvidt de maae
udsøre saagodt som alt Arbeidet allene,
thi det lokale Præstedomme kan ikke yde
dem saa megen Hjælp som i de andre
Grene. Missionsretningerne fra Utah synes
allerede at have tabt deres Pirringsevne,
Folket synes ikke at tage stor Notis
deraf.

Hvor jeg har reist, lægge de Hel-
lige for Dagen en fast og uroffelig Over-

bevisning om Guds Riges endelige Seir, og de ses i Aanden hen til den Dag, da de Trofaste skulle erholde Lønnen for deres Kamp for Sandhedens Sag. Jeg føler til at velsigne mine Brødre, som arbeide i Forening med mig i denne Konferencen, for deres utrættelige Klid, og Herren vil engang gjøre dem til Kristi Medarvinger, hvis de holde trofast ud til Enden.

Deres Broder i Evangeliet
Peter F. Madsen.

Sverrig.

Stockholm den 17de
Januar 1872.

President K. Peterson.

Hjære Broder.

Efter at være hjemkommen fra en Tur til Uppland, vil jeg idag sende Dem nogle Linier om Tilstanden i denne Konference.

I Uppland afholdt jeg syv Dorsamlinger, hvilke varer særlig godt besøgte af Fremmede og Hellige. Folket lytter med stor Opmærksomhed til vores Broders Bidragsbyrd om det Sidste-Dages Værk, men endnu ere ikke Mange doblet; dog haaber jeg, at flere af de mange Troende, soni elste Evangeliets glade Budstab, snart ville slutte Pagt med deres himmelste Fader. Brodrene arbeide med megen Klid for Værkets Fremme, og de Hellige ere trofaste i Opførselsen af deres Pligter og Fred og Glæde her-

ster allevegne blandt dem, formedelst Guds Aands Indflydelse.

Juledags Aften samledes de Hellige i Stockholms Green til et Festmaaltid, hvortil hver ydede sin Skjærv. Der var i det Hele henved hundrede Deeltagere, hvilke senere paa Astenen opmuntrede hverandre med Sang og religiose Taler. Det var i Sandhed en behagelig Sammenkomst og en god Aand herskede.

Jeg har oprettet en engelsk Stole her i Byen, som jeg haaber maa være af nogen Gavn for vores Sødførende; den tæller allerede 40 Clever og gjør god Fremgang.

Forleden Dag blev en af vores Brødre sat i Arrest paa 14 Dages Band og Brod for Evangeliets ForkynELSE. Det er sorgeligt, at et saakalbet liberalt og oplyst Folk vil gribte til saadanne uwærdige Midler for at hindre deres Medmenner at udføre hvad deres religiose Overbevisning tilsiger dem at være ret; men jeg haaber, at de engang maae indsee, at et Menneskes Tro og Samvittighed ikke kan omstøbes ved saadanne uretsværdige Midler. Det ligner i al Fald ikke den Hjeres Lærdomme, hvem de paa-beraabe sig at tjene.

Min Helbred er god og jeg føler mig velsignet af Herren i mit Arbeide. Min Ven er altid for Dem, Broder Peterson, at Herren maa velsigne Dem i Deres Blads og fylde Dem med sin Aand til Veiledning for Værkets Fremme i Skandinavien.

Deres Broder i Pagten
Eric Peterson.

En anklaget Mormon.

(Fra „Philadelphia Telegram.“)

(Følgende er en Reisendes Beretning om hans Sammenkomst med Præsident Daniel H. Wells i Salt Lake City, som man vil seinde er anklaget for Mord, men løsladt paa Kauktion).

Man soler sig helt sorlegen heroppe med Hensyn til Etikettens Fordringer, hvorom hverken Haandsager eller Erfaring kan sætte den Reisende paa det Røde, og i dette Dilemma befandt jeg mig, da jeg traadte ind i Præsident Wells Dagligstue og uventet stod ligeover for to af hans Hustruer.

Hvad som forekom mig ganske besynderligt, saldt helt naturlig for ham, thi med den storst mulige Ro sagde han: „Dette er min Hustru Hannah, og dette min Hustru Mary“, og dermed var Præsentationen gjort. Derpaa satte vi os, medens to af Bornene klættrede op paa hans Rø og blev venligt hærgnet af ham, medens vi passiaredes.

De Fleste, der skriver om Kvinderne i Utah, sildre dem som melankoliske og nedtrykte, men jeg nærkede ikke til noget Saadant, fra Præsident Youngs „Løvehuns“ til den simpleste Hytte i Utah, hvor jeg har havt Lejlighed at komme. Frihed i Tale, Uafhængighed i Mening og Opsattelse og Fravigt for deres Anstuelser var karakteristisk for alle de Mormon-Kvinder, jeg traf sammen med.

Hvis Polygami er et trykende Arg, synes Børerne deraf at elsse det; de ere alle enige om at finde sig i deres jordiske Verhyl, i Betragtning af de himmelstte Guder, det vil forstasse dem, og uden Undtagelse erklaere de sig for de mest velsignede og hædrede af Evans Døtre.

Selv Udsendentet af denne Mand til dem af disse taalmodige Kvinder mod-

beviser den blodige Klage, som er reist ned ham af den berygtede Bagabond Bill Hickman. Mr. Wells er en hei, stærktbygget Mand, med kraftige Ansigtstræk og en ubetydelig Feil ved det ene Øje. Hans Haar er lyft og syldigt, og Partiet over Qinene meget fremtrædende; men Underansigtet udtrykker en Blanding af Humor og Velvillighed, som i Forening med hans bramsfrie Optræden giver Manden et behageligt og indtagende Bæsen.

Han er en Mand af stor Tankefridhed og gør sig ingen Umage for at omstemme Andres Mening. Han staer anklaget for Mord og venter snart at erfare Udsaldet af Sagen, endsfjondt han ikke sætter nogen Lid til sine Dommeres Retfærdighedsdølelse. Han talte ikke gjerne om denne Sag, og Maaden hvorpaa han betraktede den syntes mere at udtrykke Myggerrighed over hvad „de dernæst ville hitte paa“ end af Frygt for hans egen Stjæbne.

Men om Mormonernes Troesbeljendelse var han mere konversabel, og blev varmere og varmere jo længere vi behandlede dette Emne. Han havde fulgt den fordrivne lille Skare fra Nanwoos mørke Dage og sildredé med Begeistring sin Vandring over de golde Alkali-Dræner og de frudebælte Bjerge til det forjættede Land, der var bleven deres Ledere betegnet i et Syn, indtil han endte med en gribende Skildring om deres misommelige Tour gjennem Emigrations Canyon, der var deres Pisga, hvorfra de første Gang stuede Dalen ved Soen, hvor de byggede deres Stad og sandt Hvile for en Lid for Forfolgererne.

Han betragter de nyere Tiders Angreb mod dem, som en Advarsel fra Himmel, beregnet paa at minde dem om de-

res Pligter og vække dem af deres Lunkenhed, og som hun vil tjene til at bringe dem tættere sammen og anspore dem til større Midtørhed og Opoffrelse end nogensinde.

En New York Avis havde netop den Dag bragt Efterretning om Arrestationen af „Parley Kanyon“, en af hans saakaldte Medstyrkede i Mord. Det mørde ham fortælligt at tænke paa, hvorledes de vilde bringe denne 20 Mil lange Bjergrøft for Nettet i Førhor.

Han har fem og tyve levende Børn; det var dersor ikke saa underlig at nogle af dem kigede ind i Værelset under vor Sammenkomst. Tre smukke Blodiner kom saaledes ind, hvem jeg gjenkjendte fra Theatret, hvor jeg havde seet dem nogle Aftener forud.

Endskjont han aldeles ikke gjorde sig nogen Umage for at omvende mig, var han dog meget meddeelsom betræffende deres besynderlige Religion, og dette gjorde han med en saadan Overbevisning og Alvor, at der er ingen Tvivl tilbage i min Sjæl med Hensyn til Mandens Oprigtighed.

Hans Hustruer syntes at omgaaes hverandre i fuldkommen Sympathi og Enighed og talte frit og ugenert i hans

Nærværelse. I Sandhed, naar man saae ham saaledes omgivne af sin Familie og at omgaaes dem saa frit og venligt, er det aldeles umulig for Nogen at troe, at denne Mand har taget Nogen af Dage eller foranlediget Nogens Død. Der synes ikke at være Ild nok i ham til at gjøre ham til en Enthusiast, og aldrig i nogen anden Egenstab kunde en saadan elstværdig Person have tilraadet en slig Daad.

Han havde seet og kjendt Martyrerne, som faldt for hans egen Tro i Carthage Fængsel, men Grindringen herom ophidsede ikke ham saaledes som Tilsfældet var med John Taylor, der endnu bærer en Kugle i sin Side, som et Minde om de Kristnes Fordragelighed. Der er intet Merkt eller Henvigjerrigt i Præsident Wells' Natur, og naar man seer et saadan Mand lee muntnet og fornøjet i sine Børns og Hustruers Kreds, kan man ikke tree saadanne Historier, som Bill Hickman har opdigtet, for hvem et Mord mere eller mindre synes at være en Bagatrel, og som nu, da hans Løbebane sandsynligvis er tilende, søger at gjøre hvemomhøst til sine Medstyrkede.

Bonskrift til de presbyterianiske Kvinder til Fordeel for Kvinderne i Utah.

(Fra New York Observer.)

Takket være Herren har Beskyrelsen af den indre Mission sendt hans Hjælperværdighed Pastor Josiah Welch til vor Stad for at oprette en presbyterianisk Menighed her. En Organisation er alle-

rede dannet, som med Guds Hjælp tegner til at ville udrette meget Godt, men en Betingelse for at den gjør den forsømde Fremgang er, at vi saae et påførende Guds hus, hvilket ikke kan bygges

for mindre end 25 eller 30,000 Dollars, paa Grund af Materialiernes nuværende Kostbarhed og Arbejdslønnens Høide.

Vi bønsalde derfor vore Gudskende i Kirken at komme de stakkels bedragne og nedværdigede Kvinder i Utah til hjælp. Hundrede af dem ere blevne Mormonismens usfrivillige Trælle; men nu hilse de den nye Bevægelse her som deres Besriel-ses Morgenrode. Hundrede af dem vilde med Glædeaabne deres Hjarter for Evangeliet, hvis de blot kunde overbevises om, at de ikke alder blive sluffede. Man kan kun nære disse Folk gennem Kirken, men

et Gudshus er absolut nødvendigt for Kirkens Virksomhed iblandt dem.

Vi bede derfor os i t u s i n d K v i n d e r af vor Kirke at give i Gjennemsnit fem Dollars hver, som en S u l e g a v e til Herren, til Opsorelsen af en saadan Bygning. Vi ere overbeviste om, at Gud vil velsigne Eders Gave og bringe Glæde til maagt et Hjerte heroppe og bidrage til at vinde Sjæle for den Herre Krist. Send Bidrag til Mr. J. C. Royle.

Undertegnet af elleve presbyterianiske „Fruer“, bosiddende i Salt Lake City.

Erklæring fra Kvinderne i Utah til hele Verden.

(Fra Deseret News.)

De Sidste-Dages Helliges gode Navn og Rygte er et Thema, som mangen Nyhedskrämmer i Alarenes Leb have søgt at gjøre sig en Indtægtslilde af ved at variere det paa alle Maader i Bøger, i Aviser, ved Forelæsninger osv.

Som Kvinder af de Sidste Dages Helliges Samfund skyldte vi os selv saavel som Alle, der skrive og tale Sandhed om os, at gjøre rede for en grov Spekulation, som nu er sat i Gang paa Sandhedens og vor kvindelige Eres Bebostring. Vi hensigts nemlig til Presbyterianernes Bonstift, som stod indrykket i „Deseret News“ for 13de dennes og som var optaget efter New York Bladet „Observer“. Vi ville her fremlægge en Rundskrivelse, som ledsgagede nævnte Bonstift.

„Deres Højerrædighed N. N. Min

hære Herre. Jeg tager mig herved den Frihed at sende Dem et Bonstift, som vi have ladet publisere. Vil De have den Godhed at op læse det i Deres Kirke og overlade det for videre Offentliggørelse til nogle Damer af Deres Menighed, som maatte interessere sig for denne Sag, samt modtage hvad Bidrag Deres Menighed maalte yde og sende samme til os uopholdelig.

„Herren har aabnet en viid Dør for os i denne Stad (Salt Lake City); men vi kunne ikke udrette Stort uden Hjælp udenfra. Dette er en Ópgave, som paa hviler hele Kirken. Den epistopale Menighed det har allerede anstaffet sig et Guds-hus, der kostet 50,000 Dollars. Methodisterne have begyndt paa et, der vil koste omtrent ligesaa meget. Vi ere overtydede om, at vore Meningsfæller ille

ville holde os at staae tilbage for andre Troessamsfund. Vil De hjælpe os?

„Deres Broder i Kristo,
Josiah Welch.“

Ovenstaende Mundstrivelse er en fuldstændig Sanktion af de fremmede Dammers Bonstift i alle dets saarende og fornærmede Udtryk. Og denne Geistlige, som er sendt hid af den indre Missionss Bestyrrelse for at virke for Folks Saliggjørelse, begynder sin Virksomhed iblandt os med at funktionere og understøtte en saa stjændig og lognagtig Skildring af Tusinder af øde Kvinder, der have lagt den saude Kvindes Dyder for Dagen, idet de have fulgt hine brave, hoimodige Mænd, som med gudhengivent Sind og exemplørløs Energi have forvandlet en Ørken til en smilende Have, og i Forening med dem grundlagt et Samfund, hvis Særfjende er Fred, Dyd og Lykkelighed, og derved banet Vejen til Lykke for Andre, som havde mindre fysisk og moralst Mod.

Vi spørge: Har Hr. Welch ved denne Lejlighed lagt Evangelietts Land for Dagen? Tillader Evangelietts Land, at man hæver sig selv ved at rive Andre ned? Vi maae sige med den gamle Apostel: „Men vi have ikke saaledes lært Kristum.“ Exempel er bedre end Ord, og vor Religion lærer os at gjøre mod Andre, hvad vi ønske de skulle gjøre mod os. Som et Volk have vi ikke blandet os i deres Sager eller antastet deres Religion. Hvorfor gør man dette Forsøg paa at belyve os saa stammelig? Hvorfor ønsker man, at hele Verden skal betragte os som „bedragne og nedværdigede“ og hvorfor indbilder man Verden, at „vi hilse denne Verægelse som vor Befrielses Morgenrede?“

Svaret er tydelig nok fremsat i ovenstaende Mundstrivelse. Presbyterianerne maae, for at blive ligesaa populære som

Methodisterne og de Epistopale, anstafse sig ligesaa kostbar en Kirkebygning som disse. Penge maae skafes tilveie! man maa røre ved deres Troessællers Hjerte og vække deres Sympathi for at naae deres Pung, og Kvinderne i Utah blive øresljændede ved at fremstilles for Verden som værende i den yndeligste og bestageligste Tilstand! Og denne Krænkelse skulde vi taale? en Krænkelse, som ovenikjøbet tilfoies os af Mepræsentanter af vort eget Kjøn, hvilke nylig ere komne iblandt os! Nei, mine Damer, vi ønske Eder al den Lykke og Popularitet, I kunne erhverve paa ørlig Maade, men ikke paa vor Bekostning.

„Hundr. der af disse bedragne og nedværdigede Kvinder vilde med Glæde annamme Evangeliet“ osv. En stor Fejtagelse. Ingen sand Sidste-Dages Hellig, nei end ikke een, vil lade sig løkke over til de sekteriske Troesbelændelser. Vi kunne ikke gaae fra en opføjet Religion til en ringere. Hvem vilde bytte sit Guld or Tin?

Da vi flyede til disse golde Dale, forlodde vi den forvanskede Kristenhed, vi unddrog os dens Forfolgelsesaand. Vi havde til Grunden prøvet dens Værd og tilegnet os alt det Gode, den kunde byde, inden vi adlod Herrens Kald i disse Dage: „Gaa ud fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager,“ og medmindre vi først skulle miste vor Forstand og vænøre vort Væsen, kunde vi umulig vende tilbage til den.

Det bekræfter sig nu som forдум, at Evangelietts Net samler alslags Fis, men vi ansee det for uedelt og uretfærdigt at brændemærke et helt Samfund ifølge nogle Enkeltes Udsagn. Fordi vi have haft en meenedersk Tru Hawkins iblandt os, vilde det være højt ubbilligt at stemple alle Kvinder i Utah som util-

fredse og uloyale, eller at fremstille os som „Mormonismens ufrivillige Trælle“.

Ingensteds agtes Kvinden høiere, ingensteds paa Jordens værnes der bedre om hendes Øre, og vi hende intet Sted i Verden hvor hun nyder saa stor Frihed og Lykhalighed, som netop her.

Vor Religion, Jesu Kristi Evangeliums Fylde, med al dens Ordinancer, Gaver og Kræster, staer i Kundskab, Viisdom og Reenhed saa langt over alle andre Troessystemer som Himlen over Jorden. Den har lært os at gjøre mod Andre, hvad vi ønske at de skulle mod os, og den har lært os at påsæe vor egen Dønt.

Den Gud, vi dyrke — Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og vor Herre og Frelser Jesu Kristi Fader vilde ikke nedværdige sig til at anname et Tempel, der var bygget for Midler erhvervede paa saa uhøederlig en Maade.

Til Slutning ville vi sige til de presbyterianiske Kvinder i Verden paa vores gode og alle sande Sidste-Dages Helliges Begne: giv saa meget I ønske, hvad I ønske og til hvem I ønske, men giv ikke en Skillig til „de bedragne og nedværdigede Kvinder i Utah“.

Undertegnet af
Kvinderne i Utah.

Nyt fra Utah.

Præsident B. Young befinder sig etter i Salt Lake City, efter sin Tour til Syden. Hans Helbred er god, hans Aand rolig og tillidsfuld. Han mødte ipletten den 2den Januar, ifølge en Anklage for Mord, og uagtede der tilbades en halv Million Dollars i Kaution for ham, aflagt Dommer McKean at modtage samme. Præsident Young boer i sit eget Huus, men under en Marschals Opsigt. Sagen er imidlertid utsat til 11te Marts, da „Ringen“ mangler Penge til at betale Vidner, Jurymænd og andre Omkostninger med. Districts-Attorney Bates skriver til Regjeringen: „Udgifterne beløbe sig allerede til 15,000 Dollars, og vi have ikke en Stilling for nuværende eller fremtidige Udgifter. Jeg seer ingen anden Udveie, end at Regjering maa slafse Penge strax til Behandlingen af de indanske Forbrydelser eller opgive det Hele.“

Indhold.

	Side.
Tale af Aeldste Drjon Pratt	129.
Redaktionens Bemærkninger	136.
Korrespondance	137.
En anklaget Mormon	139.
	Bonskrift til de presbyterianiske Kvinder til Førdeel for Kvinderne i Utah
	141.
	Erklæring fra Kvinderne i Utah til hele Verden
	142.
	Nyt fra Utah
	144.

København.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos T. C. Bording.